

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. K.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. MV-124-6/OAM-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 3. 11. 2017, č. j. CPR-26724/ČJ-2017-931200-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1

písm. b) bod 9. a písm. c) body 1. a 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZPC“), a byla stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 4 roky za opakované porušování právních předpisů a za pobyt na území bez cestovního pasu a bez víza, ačkoliv k tomu žalobce nebyl oprávněn. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí nabude právní moci. Do doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. U žalobce nebyly dále shledány důvody znemožňující jeho vycestování.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu následně doplnil o odvolací důvody.
3. Žalobce přicestoval na území v roce 2014 bez cestovního pasu a bez víza či platného povolení k pobytu a neoprávněně zde setrval a příležitostně i pracoval. Jelikož za stejné jednání mu bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění, porušil tím opakovaně právní předpisy ČR. Po určitou dobu sice pobýval na území jako žadatel o mezinárodní ochranu, avšak po skončení tohoto řízení, se stal jeho pobyt opět nelegálním (neměl cestovní pas, ani pobytové oprávnění). Rovněž přítelkyně žalobce, paní H. K., pobývá od roku 2009 na území ČR neoprávněně a neoprávněně zde též pracovala. Bylo jí uloženo správní vyhoštění rozhodnutím Policie ČR ze dne 25. 6. 2015, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a 2. ZPC s dobou 2 roky, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, za pobyt na území po uplynutí doby platnosti cestovního pasu a víza. Realizací tohoto rozhodnutí se cizinka vyhýbá opakovaným podáváním žádosti o mezinárodní ochranu. Dovolávat se v této souvislosti partnerského vztahu s občanem třetí země, který v ČR nemá povolen žádný druh pobytu, je účelové a irelevantní. Vztah uvedených osob nezakládá žádnému z nich právo pobytu a nemůže tak způsobit nepřiměřenost uloženého opatření v porovnání s jednáním žalobce.
4. V případě rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla shledána nepřiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 ZPC. Z vyjádření žalobce a jeho přítelkyně vyplynulo, že se žalobce seznámil s paní H. K. v roce 2014 a po 14 dnech od ní odešel. Téměř 2 roky se neviděli. Při opětovném setkání v roce 2016 mu paní K. sdělila, že je otcem jejího syna a na to začali spolu všichni tři žít. Žalobce však není zapsán v rodném listu dítěte jako jeho otec. Žalobce, jeho přítelkyně i nezletilý syn jsou státními občany Ukrajiny. Žalobce i jeho přítelkyně dlouhodobě neoprávněně pobývali na území ČR, a proto jim bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by mu fyzicky bránila ve vycestování z území ČR a návratu do země původu. Na území ČR nemá pohledávky ani majetek a v ČR ani v jiných státech EU nežije oprávněně osoba, která by jeho odjezd z území považovala za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Ve

vycestování žalobce neomezil ani jeho zdravotní stav, který je dle jeho vlastního vyjádření dobrý.

5. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami a ve věci zjistily skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Shromáždily dostupné informace a vycházely ze sdělení účastníků řízení a z informací získaných z policejních evidencí. Rovněž bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce. Žalobci bylo prokázáno jednání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a písm. c) bod 1. a 2. ZPC, jenž umožňuje postih uložením správního vyhoštění až na 5 let a na 3 roky. Ve věci bylo rovněž zjištěno, že správnímu vyhoštění nebrání žádná zákonná překážka uvedená v § 119a odst. 2 ZPC a ani omezení vyplývající z § 174a ZPC.

II. Shrnutí žalobní argumentace

6. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl zjištěn náležitě skutečný stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). V řízení o správním vyhoštění, které je zahájeno z moci úřední, musí správní orgán zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, jíž je povinnost ukládána (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán sice důkladně vystihl všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhošťovaného žalobce, avšak opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, zde žalobce.
7. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené především ve formě uloženého opatření a i v délce správního vyhoštění. Délka správního vyhoštění je nepřiměřená a není adekvátní okolnostem případu. Odporuje také zásadám proporcionality a právní jistoty. V tomto směru žalobce poukázal na to, že plně spolupracoval se správním orgánem a vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění. Vzhledem k okolnostem případu je pak správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
8. Žalobce nemá na území domovské vlasti (na Ukrajině) žádné zázemí a současný život přesunul na území ČR. Zde si našel partnerku a narodilo se mu dítě. Je třeba vážit následky správního vyhoštění pro život cizince a pro jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které nejlépe odpovídá při co možná nejmenším zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán měl jiné možnosti řešení. Správní orgán měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení záležitosti a žalobci měl umožnit dobrovolné opuštění území ČR. Na žalobci ztíženém správním vyhoštěním ulpívá zásadní stigma, které mu způsobí problémy i v budoucím životě. Délka správního vyhoštění je také zcela nepřiměřená okolnostem případu.
9. Podle žalobce byla dále nedostatečně posouzena nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2

ZPC. Takový postup je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Pokud má být důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tak rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat. Jednotlivá hlediska pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí uvádí § 174a ZPC (závažnost nebo druh protiprávního jednání, délka pobytu cizince, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území, intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem apod.). Prvoinstanční rozhodnutí sice obsahovalo hlediska obsažená v citovaném ustanovení, avšak tímto celé hodnocení věci bylo ukončeno a správní orgán se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je tak čistě formalistické a obsažené hodnocení nepokrývá konkrétní situaci žalobce, nýbrž jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Ve věci tak nejsou dostatečně zohledněna specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem (správní řád) a zaběhlou správní praxí.

10. Správní orgán pouze vyjmenoval okolnosti, které je nutno při řízení o správním vyhoštění vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému správnímu vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce je prakticky nemyslitelný jeho návrat do ČR, protože s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je vyloučené, aby mu byl umožněn pobyt na území ČR. Uvedené rozhodnutí dále nepřihlíží k negativnímu zásahu, jenž bude mít na život žalobce. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět na tom, že cizinec má v zemi svého původu zázemí a má se tedy kam vrátit. Tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento argument však použil správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti žije rodina žalobce, a ten tudíž zde má zázemí. Přitom žalobce nemá rodinu pouze na území domovské vlasti, ale část rodiny pobývá na území ČR (partnerka a nezletilý syn). Takové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Současně nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože bylo jen konstatováno rodinné zázemí na území domovského státu, což dostatečně nezodpovídá přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu NSS, konkrétně rozsudek č. j. 1 As 38/2007-80, z něhož vyplývá, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je absolutní překážkou pro uložení správního vyhoštění.
11. Podle žalobce nedostatečně posoudil správní orgán otázku možnosti jeho vycestování, konkrétně to, zda by mu v případě vrácení do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobci není zřejmé, jak správní orgán dospěl v této otázce ke svým závěrům, protože podklady s rozhodnými skutečnostmi ve spise zcela absentují. Žalobce tak nemohl reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o jeho bezpečném návratu do země původu. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. K otázce posouzení hrozby vážné újmy poukázal žalobce na závěry NSS obsažené v jeho rozhodnutí č. j. 5 Azs 28/2008-61, které se sice vztahuje k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně. Dle názoru NSS v jeho rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006-82 platí, že „Povinnost

nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu je dána, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému zacházení vystaven.“

12. Žalobce má obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt. Uvedené skutečnosti správní orgán nezjišťoval. V této souvislosti žalobce rozporoval podklady, z nichž správní orgán vycházel, resp. závazné stanovisko, neboť na oficiálních stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR jsou umístěny instrukce pro případ cestování na Ukrajinu, z nichž plyne, že ministerstvo občanům ČR doporučuje necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům. Pokud tam čeští občané i přes doporučení setrvávají, vystavují se riziku zadržení, odebrání cestovních dokladů a osobního majetku, nehumánního zacházení či újmy na zdraví. Ze stránek dále plyne absolutní zákaz vstupovat či opouštět území, jež nejsou pod kontrolou ukrajinských orgánů bez vyřízeního speciálního povolení. Nedoporučuje se cestovat na Krym. Ukrajinská strana povoluje průjezd cizincům mezi okupovaným územím Krymu a zbytkem Ukrajiny přes kontrolní stanoviště na základě speciálního povolení. Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace ministerstvo vyzývá občany ČR k obezřetnosti také při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. Na základě výše uvedených doporučení Ministerstva zahraničních věcí ČR je žalobce přesvědčen, že možnost jeho vycestování do země původu byla posouzena v rozporu s aktuálním stavem věci.
13. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v délce, která nebyla přezkoumatelně odůvodněna. Ačkoliv je konstatováno v rozhodnutí, že vyhoštění bylo uloženo při samé spodní hranici zákonné sazby, nelze to brát za dostatečné, neboť jde o dlouhou dobu, zejména s ohledem na zázemí žalobce na území ČR. Uložená doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce, navíc při zvažování okolností, které žalobce k pobytu bez platného pobytového oprávnění vedly.
14. Správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily zájmy žalobce. Žalobce proto soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě označil žalobní námitky za nedůvodné a nesouhlasil s nimi. V tomto ohledu odkázal na obsah správního spisu a na připojená správní rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že účelem úpravy správního vyhoštění je zájem státu na tom, aby na jeho území nepobývaly osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost a veřejný pořádek. Jde o specifické opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bod. 1. a 2. ZPC na dobu 4 let, neboť jak vyplynulo z vydaných rozhodnutí žalovaného, opakovaně porušoval platné právní předpisy ČR a pobýval na území ČR

nelegálně – od přesně nezjištěné doby do svého příchodu do Příjímacího střediska pro cizince v Zastávce dne 2. 10. 2017 pobýval na území ČR bez cestovního pasu a bez potřebného víza, ačkoliv mu za obdobné protiprávní jednání bylo v minulosti již ve dvou případech uloženo správní vyhoštění (2004 a 2011). Současně nebyly shledány důvody bránící uložení správního vyhoštění dle § 119a odst. 2 ZPC a ani nepřiměřený dopad tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC.

16. V souvislosti s námitkou týkající se rodinného a soukromého života žalobce žalovaný poukázal na to, že žalobce věděl, že na území ČR žije neoprávněně, a že mu hrozí vyhoštění z území ČR, přitom však o udělení mezinárodní ochrany požádal až dne 2. 10. 2017, aby si zde nějakým způsobem legalizoval pobyt. Pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, lze mu uložit správní vyhoštění až na 3 roky [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1. A 2. ZPC]. Porušuje-li v uvedené souvislosti cizinec právní předpisy opakovaně, což je případ žalobce, lze mu uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 9. ZPC]. S ohledem na výše uvedené žalovaný nepovažuje formu a délku uloženého správního vyhoštění za nepřiměřeně přísnou, přičemž nedošlo ani k zásahu do rodinného či soukromého života žalobce. Žalobce může svůj soukromý život s nezletilým dítětem a přítelkyní realizovat také na Ukrajině, neboť všichni tři jsou ukrajinské státní příslušnosti. U nezletilého syna A. K. nebylo věrohodně doloženo, že žalobce je jeho otcem. Žalobce žil před vycestováním ze země původu v Poltavské oblasti, která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a žádný ozbrojený konflikt na tomto území neprobíhal (ani v březnu 2018). Žalobci nebyla ani počátkem roku 2018 udělena žádná z forem mezinárodní ochrany.
17. Rovněž ze závazného stanoviska MV ČR ze dne 18. 1. 2018 vyplynulo, že vycestování žalobce je možné, není ohrožen žádnou reálnou vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, zároveň nešlo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Forma i délka správního vyhoštění byly řádně odůvodněny. Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami a uceleně se zabýval soukromými i rodinnými vazbami žalobce na území ČR. Neporušil ustanovení správního řádu, ZPC, ani mezinárodní závazky ČR. Rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, nesprávné, ani vadné. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
20. Krajský soud nejprve poukazuje na to, že žalobcem uplatněné námitky v soudním řízení již byly uplatněny jako námitky odvolací ve správním řízení (zjištěno z obsahu správního spisu). Bylo tedy možné porovnat, zda a jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce. Soud tedy toto ověřil a dospěl k závěru, že se žalovaný řádně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami ve správním řízení (viz výklad dále).
21. Žalobce v žalobě nejprve rozporoval zcela obecně postup správních orgánů, kterými byl podle jeho názoru nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Jelikož správní orgány nezjišťovaly rozhodné skutečnosti i ve prospěch žalobce, postupovaly tak v rozporu s § 3 správního řádu a dále § 2 odst. 3 a 4 a § 50 odst. 3 správního řádu. Uvedeným tvrzením žalobce nemohl krajský soud přisvědčit. Žalobce především neupřesnil, v čem spatřuje rozpor vydaného rozhodnutí s citovanými ustanoveními. Za této situace nemůže ani správní soud se konkrétněji vyjádřit k uplatněné námitce a vypořádat ji. Z obsahu správního spisu podle krajského soudu vyplynulo, že správní orgány zjistily všechny relevantní skutečnosti v této věci. Nelze jim však klást za vinu, že žádná z nich nesvědčila ve prospěch žalobce. Žalobce ani v průběhu správního řízení ve svůj prospěch neuváděl žádné další okolnosti, které jinak dosud správní orgány nehodnotily. Ani v žalobě neupřesnil, co konkrétně ještě nebylo zjišťováno a hodnoceno, ačkoliv být mělo. Nelze tedy přisvědčit žalobci v tom, že ve správním řízení byly hodnoceny pouze skutečnosti v jeho neprospěch. Naopak lze v této souvislosti konstatovat, že jednání žalobce vykazovalo známky úmyslného porušení právního řádu ČR a mezinárodních smluv, jimiž je ČR vázána, přitom žalobce k protiprávnímu jednání nevedla žádná tíživá životní situace.
22. Správní orgány (především prvostupňový správní orgán) postupovaly v souladu s § 2 a § 3 správního řádu a zjistily stav nyní přezkoumávané věci způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány shromáždily dostupné relevantní informace a vycházely také ze sdělení účastníků řízení (žalobce a jeho družka) a z informací získaných z policejních evidencí. Rovněž bylo opakovaně vyžádáno stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce.
23. Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutkové okolnosti případu. Žalobce poprvé vstoupil na území ČR dne 16. 1. 2003, a to na turistické vízum k pobytu do 90 dnů. Před uplynutím jeho platnosti však nevystoval a následně byl kontrolován policisty. Za pobyt na území ČR bez víza mu bylo rozhodnutím ze dne 8. 3. 2004 uloženo správní vyhoštění z území ČR na 3 roky. Navzdory uloženému opatření zůstal na území ČR a dne 26. 5. 2011 byl při pobytové kontrole zajištěn Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort. Za pobyt na území bez cestovního pasu a bez víza mu bylo rozhodnutím tohoto útvaru ze dne 27. 5. 2011 uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na 3 roky. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí a

následně i správní žaloba byly zamítnuty. Dne 2. 10. 2017 se žalobce dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Neprokázal se cestovním pasem ani jakýmkoliv pobytovým oprávněním či vízem. Poté, co z informačních systémů zjištěno, že žalobci bylo v minulosti opakovaně uloženo správní vyhoštění, bylo se žalobcem zahájeno dne 6. 10. 2017 řízení o správním vyhoštění.

24. V průběhu správního řízení žalobce uváděl, že po prvním uložení správního vyhoštění v roce 2004 z území ČR neodjel, protože neměl peníze. Pracoval jako dělník na stavbách. Poté, co mu bylo opět uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt v roce 2011, se vrátil na Ukrajinu. Zůstal tam do roku 2014 a pracoval v západní části země jako dělník. V roce 2014 se z důvodu nepokojů a také z obav, aby nemusel narukovat na vojnu, rozhodl Ukrajinu opustit a jako spolujezdec v dodávce přicestoval přes Maďarsko do ČR. Začal znovu nelegálně pracovat a po čase se seznámil se svou současnou přítelkyní paní H. K. Vztah po 14 dnech ukončil, avšak v prosinci roku 2016 se s přítelkyní znovu setkal a dozvěděl se, že spolu mají ročního syna. Žalobce nebyl zapsán v rodném listu dítěte jako otec, protože nemá žádné doklady, které vyžaduje matrika pro takový zápis. Od konce roku 2016 žijí všichni tři společně jako rodina, přičemž požádali i o mezinárodní ochranu. Ta jim však nebyla udělena.
25. Žalobce se dle svých slov nemůže vrátit na Ukrajinu z důvodu tamní bezpečnostní situace. Vycestovat také nemůže proto, že nemá cestovní pas a peníze, přitom mu na Ukrajině hrozí vězení, protože nenastoupil do armády. Rodiče žalobce na Ukrajině již zemřeli. Bydlí tam pouze dva jeho mladší bratři, avšak s nimi žalobce není v kontaktu. Žalobce se cítí zdravý a neužívá žádné léky. Žalobce dále vypověděl, že v ČR nežije osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR, ani jiného státu EU a nemá zde žádný majetek ani pohledávky. Jediný závazek, který zde má, je dluh Nemocnici v Praze na Vinohradech za operaci slepého střeva, tedy platba lékařského ošetření z roku 2009.
26. Ve svém vyjádření paní H. K., nar., potvrdila sdělení žalobce o jejich společném soužití. Sama přijela do ČR v roce 2009 na polské turistické vízum. Zpočátku bydlela u své sestry a pracovala na brigádách, protože nemohla najít stálou práci. Na konci roku 2014 se seznámila s žalobcem a jejich vztah trval asi 14 dnů. Poté žalobce odjel neznámo kam. Počátkem roku 2015 se přítelkyně dozvěděla, že je těhotná. V srpnu roku 2015 se jí narodil syn A. K. V prosinci roku 2016 se znovu setkala na rodinné oslavě s žalobcem a sdělila mu, že je otcem jejího syna. Od té doby začali spolu žít jako rodina. Přítelkyně žalobce dále sdělila, že se nehodlá vrátit na Ukrajinu, a že bude usilovat o získání azylu nebo jiného druhu pobytového oprávnění.
27. Z výše popsaných skutkových okolností bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým jednáním skutkově naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a písm. c) bod 1. a 2. ZPC, jenž umožňuje postihnout žalobce uložení správního vyhoštění až na 5 let (porušuje-li cizinec právní předpis opakovaně), resp. na 3 roky (pobývá-li na území bez cestovního dokladu,

bez víza anebo bez platného oprávnění k pobytu). Jelikož žalobce svým jednáním skutkově naplnil obě ustanovení zákona, bylo mu napadeným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění s dobou na 4 roky (po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU), a to za opakované porušování právních předpisů a za pobyt na území ČR bez cestovního pasu a bez víza, ačkoliv k tomu žalobce nebyl oprávněn.

28. V posuzované věci šlo především o to, že žalobce přicestoval podle svých slov naposledy v roce 2014 na území ČR vědomě bez cestovního pasu a bez víza nebo platného povolení k pobytu a neoprávněně na území ČR setrval a příležitostně i pracoval. Jelikož mu bylo za stejné jednání (pobyt na území ČR bez víza a později též bez pasu) v minulosti uloženo správní vyhoštění, porušil žalobce tímto opakovaně právní předpisy ČR. Ačkoliv na území ČR žalobce po určitou dobu pobýval jako žadatel o mezinárodní ochranu, po skončení tohoto řízení se jeho pobyt opět stal nelegálním, neboť dosud nemá cestovní pas ani pobytové oprávnění. V této souvislosti je třeba také odmítnout námitku žalobce, že uložené opatření je co do formy a délky nepřiměřeným vzhledem k okolnostem případu. Žalobce svým nelegálním pobytem a opakovaným porušováním právních předpisů ČR (pobyt bez cestovního pasu a pobytového oprávnění či víza na území ČR a dále nerespektování předchozích uložených správních vyhoštění) jednoznačně naplnil skutkovou podstatu výše citovaných ustanovení ZPC, která předpokládají postih takového cizince uložením správního vyhoštění. Žalobci již bylo dřívějším rozhodnutím uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, avšak toto rozhodnutí nebylo jako zjevně nedostatečné naplněno, neboť žalobce jej nerespektoval a v nelegálním pobytu na území ČR pokračoval. Nezbylo, než prodloužit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a to v posuzovaném případě až na 4 roky, neboť žalobce porušoval opakovaně právní předpisy ČR a nerespektoval vydaná správní rozhodnutí. Aplikované ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. ZPC přitom umožňuje dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, určit až na 5 let. Za dané situace se jeví doba 4 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, jako přiměřená skutkovým okolnostem daného případu a délce nelegálního pobytu žalobce. Dřívějšími rozhodnutími bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, avšak to nebylo účinné, a bylo tedy třeba přísnějšími opatřeními vynutit dodržování právních předpisů ČR. Z toho pohledu se tak jeví doba 4 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU dle napadeného rozhodnutí, jako mírnější opatření, když žalobci mohla být vzhledem k okolnostem posuzovaného případu stanovena tato doba až na 5 let. V této souvislosti soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, v níž se obdobnou formou vypořádává zcela logicky s námitkou nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a uloženého opatření co do jeho formy a délky. Mj. žalovaný k tomu uvedl, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění považuje za zcela přiměřené dosavadnímu jednání žalobce, tedy vědomému opakovanému porušování právních předpisů ČR. Dovolávání se žalobce jeho partnerského vztahu s občanem třetí země, který v ČR nemá povolen žádný druh pobytu, označil žalovaný za irelevantní. Vztah těchto osob nezakládá žádnému z nich právo pobytu a nemůže tak způsobit nepřiměřenost uloženého opatření vůči jednání žalobce.

29. Pokud žalobce odmítal samotnou formu uloženého opatření, tedy uložení správního vyhoštění, kdy po zvážení následků vyhoštění mělo být zvoleno řešení s co nejmenším zásahem do práv žalobce, např. žalobci umožnit dobrovolné opuštění ČR, pak k tomu krajský soud uvádí, že těžko by takové opatření či mírnější řešení bylo v případě žalobce účinné, protože žalobce neopustil území ČR ani na podkladě rozhodnutí o správním vyhoštění. Nelze tedy očekávat, že by tak učinil v zásadě dobrovolně.
30. Žalobce vytýkal správním orgánům to, že pozitivně nevyhodnotily jeho spolupráci se správními orgány, když jim vypověděl pravdu. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce si byl dobře vědom, jak sám uvedl, že přicestoval a pobýval na území ČR bez cestovního pasu a bez víza (v roce 2014). Ačkoliv tedy dle svých slov spolupracoval se správním orgánem, od svého příchodu na území ČR se zde zdržoval neoprávněně až do dne 2. 10. 2017 (3 roky), kdy se dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka a v podstatě účelově hodlal zneužít institutu mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ani svůj nelegální pobyt na území ČR bez cestovního pasu a víza či pobytového oprávnění jakkoliv nerozporoval. Dokonce si byl vědom toho, že tak činí i přes dříve uložené správní vyhoštění za totéž jednání. Nedospěl tedy k žádné nápravě svého dosavadního protiprávního jednání. Pokud by měla být pozitivně vyhodnocena spolupráce žalobce se správními orgány, pak by bylo třeba, aby upřesnil, od kdy skutečně se na území ČR nelegálně zdržoval. Uvedené však nepomohl v řízení vyjasnit.
31. Žalobce dále vytýkal správním orgánům nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC. Podle citovaného ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by bylo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Z obsahu správního spisu i obou správních rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány řádně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Vycházely především z protokolů o vyjádření žalobce a jeho přítelkyně ze dne 6. 10. 2017. Podle těchto vyjádření se žalobce seznámil s přítelkyní v roce 2014. Po 14 dnech od ní odešel a téměř 2 roky se neviděli. Po opětovném setkání na konci roku 2016, když mu přítelkyně řekla, že je otcem jejího syna, začali spolu všichni tři žít. Vzhledem k absenci dokladu totožnosti nemohl být žalobce zapsán do rodného listu dítěte jako otec.
32. Z výše uvedeného vyplývá, že nebylo prokázáno, že žalobce je otcem nezletilého syna své současné družky. Rodinné vazby, které si na území ČR vytvořil, tedy společný život s přítelkyní a jejím synem, začal žalobce budovat v době, kdy na území pobýval nelegálně a musel vědět, že jeho pobyt může být kdykoliv ukončen. Nemůže tedy očekávat, že by tyto vazby mohly být důvodem k neuložení správního vyhoštění. Navíc žalobcova současná družka pobývá na území ČR od roku 2009 rovněž neoprávněně. Proto jí bylo uloženo rozhodnutím ze dne 25. 6. 2015 správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a 2. ZPC s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 2 roky, a

to za pobyt na území ČR po uplynutí doby platnosti cestovního pasu a víza. Žalobcova družka se dosud realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění vyhýbá opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu. Tato jí však nebyla udělena.

33. Ze shora citovaných skutkových zjištění, které jsou zdokumentovány ve správním spise, učinil žalovaný správné závěry. Jedná se o to, že žalobce, jeho družka i nezletilý syn jsou státními občany Ukrajiny. Žalobce i jeho družka pobývali na území ČR dlouhodobě neoprávněně, protože jim bylo v minulosti uloženo i správní vyhoštění. Vzájemný vztah tedy budovali s vědomím, že žádný z nich není oprávněn na území ČR pobývat. Jelikož nedodržovali právní předpisy ČR, budou muset území ČR opustit a svůj další společný život realizovat v zemi jiné. Jelikož žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, má Ukrajina v souladu s mezinárodním právem povinnost žalobce na své území přijmout. Dopravní spojení mezi ČR a Ukrajinou není přerušeno a žalobci tak fakticky nic nebrání ve vycestování z území ČR a návratu do země původu. Pokud žalobce uvádí, že nemá cestovní doklad, pak lze požádat o náhradní cestovní doklad za účelem vycestování. Podle krajského soudu žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, jenž by mu bránil ve vycestování z území ČR a v návratu do domovského státu. Toto ostatně vyplývá ze závazného stanoviska MV ČR k možnosti vycestování žalobce. Žalobce nemá na území ČR žádné pohledávky ani majetek a v ČR ani v jiných státech EU nežije oprávněně osoba, která by odjezd žalobce z území ČR považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého či rodinného života. S ohledem na výše uvedené žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že tvrzení žalobce o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho života, je účelové ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Vzhledem k logickým a přezkoumatelným závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí nezbylo krajskému soudu, než správnosti těchto závěrů přisvědčit.
34. Není zcela pravdivé tvrzení žalobce o tom, že se prvostupňové správní rozhodnutí nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, a pokud u prvostupňového rozhodnutí dojde k nějakým nedostatkům, může je odvolací správní orgán napravit ve svém rozhodnutí o odvolání. V posuzovaném případě žalovaný nejen potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí, ale v potřebném rozsahu jej v souladu se zákonem i doplnil. Jak vyplývá z výkladu provedeného shora, nelze přisvědčit žalobci v tom, že se správní rozhodnutí nevypořádávají s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí zohledňují specifika v případě žalobce a tyto váží k zákonným podmínkám a jednotlivým regulativům. Žalobce opakovaně porušoval právní předpisy na území ČR, a proto musel logicky předpokládat i důsledky, které s sebou nese správní vyhoštění.
35. Podle § 174a odst. 1 ZPC správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické

poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

36. Na počátku kapitoly IV. tohoto rozsudku bylo popsáno protiprávní jednání žalobce. Ačkoliv by jeho jednání nemuselo vykazovat přímou nebezpečnost, je třeba mít na paměti, že zájmem státu je, aby cizinci pobývající na jeho území, respektovali platný právní řád a plnili své povinnosti. Je značným bezpečnostním rizikem tolerovat na území pobyt cizince, který přicestuje nelegálně a od prvních okamžiků je srozuměn s tím, že porušuje zákony. S nelegálním pobytem je spojena nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě. To vede k dalšímu protiprávnímu jednání, kterým jsou porušovány zákony o zaměstnanosti, pracovněprávní předpisy, daňové předpisy a další zákony. Podle krajského soudu tak lze z uvedeného dovodit, že v případě žalobce jde o vyšší závažnost jeho protiprávního jednání.
37. K dalším atributům, které je možné posuzovat z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí (ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC), se řadí věk a zdravotní stav žalobce. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil, že věk žalobce jeho vycestování neomezuje a rovněž ani zdravotní stav, který pokládá sám žalobce za dobrý. Zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru žalobce nemá na území ČR vybudované, je svobodný a s přítelkyní se stará o jejího nezletilého syna (nebylo prokázáno, že žalobce je jeho otcem). Přítelkyně žalobce nemá rovněž oprávnění k pobytu na území ČR. Pokud jde o zázemí žalobce na Ukrajině, pak jeho návrat na Ukrajinu nevylučuje ani to, že rodiče žalobce na Ukrajině jsou již po smrti, a že s bratry se žalobce nestýká. Ve svých tvrzeních žalobce uváděl, že před svým návratem do ČR v roce 2014 několik let žil a pracoval v západní části Ukrajiny. Stejně tak tam může nyní žít s přítelkyní a podílet se na výchově jejího syna.
38. S ohledem na shora uvedené soud musí přisvědčit závěrům správních orgánů v tom, že neshledaly nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 ZPC. Ačkoliv po určitou dobu žalobce pobýval na území ČR, šlo o pobyt nelegální a samotný návrat do domovského státu nelze v posuzovaném případě považovat za nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života, protože se žalobce vrátí do společnosti a kultury, která je mu důvěrně známá. Pokud žalobce pociťuje zásah do jeho práv, pak bylo učiněno na základě zákona a způsobem nezbytným pro ochranu legitimních zájmů. Z judikatury správních soudů, popř. i ústavního soudu, vyplývá stanovisko, že cizinci obecně nemají subjektivní zaručené právo na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Postup správního orgánu vycházel z legitimních zájmů státu regulovat imigraci a byl uplatňován na základě zákonných pravidel.
39. Krajský soud tedy nemůže žalobci přisvědčit v tom, že správní orgány nepřihlédly k případným negativním dopadům na život žalobce v souvislosti s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce také nesprávně tvrdil, že jediným kritériem pro jeho návrat

do země původu nemůže být to, že má na území Ukrajiny rodinu, a tedy zázemí. Existence vybudovaného zázemí v zemi původu a přítomnost rodinných příslušníků je velmi důležitá. Návrat do domovského státu rozhodně představuje návrat do důvěrně známé společnosti. S žalobcem by se do svého domovského státu mohla rovněž vrátit přítelkyně žalobce, která zde zajisté má své předky či sourozence. Mohou tak v zemi původu oba realizovat soukromý a rodinný život. Jelikož jsou státními příslušníky Ukrajiny, je tato země jejich původu povinna přijmout. Jediným kritériem návratu do země původu samozřejmě není vybudované zázemí, jak mylně uváděl žalobce. Z obou správních rozhodnutí vyplývá celá škála kritérií, které správní orgány v případě žalobce hodnotily. Napadené správní rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým správním rozhodnutím) není nepřezkoumatelným. Je třeba také odmítnout námitku žalobce, že správní spis neobsahuje podklady, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno. Ve spisu jsou založeny všechny podkladové materiály, z nichž správní orgány vycházely při svém rozhodování. V této souvislosti je také třeba poznamenat, že všichni účastníci správního řízení byli dopisem ze dne 10. 10. 2017 vyrozuměni o shromáždění veškerých podkladů v rámci správního řízení s tím, že před vydáním rozhodnutí do nich mohou nahlédnout a vyjádřit se k nim. Ze správního spisu však vyplývá, že nikdo z účastníků správního řízení (žalobce, jeho přítelkyně ani nezletilé dítě) této možnosti nevyužil.

40. Poslední významný žalobní bod se týkal nedostatečného posouzení možnosti vycestování žalobce, zda žalobci hrozí vážná újma v případě jeho návratu do země původu, a také údajných nedostatků Závazného stanoviska MV ČR. Ani v tomto bodě nemůže krajský soud výhradám žalobce přisvědčit. Není také pravdivé tvrzení žalobce, že ve správním spise absentují podklady s rozhodnými skutečnostmi, na jejichž základě bylo vydáno napadené rozhodnutí. Správní spis obsahuje veškeré podstatné skutečnosti a podkladové materiály (již citovány výše), na jejichž základě bylo jednak vypracováno Závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, a také vydáno napadené rozhodnutí. Ze správního spisu také vyplývá, že žalobce dostal příležitost seznámit se s podkladovými materiály ještě před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim, této možnosti však nevyužil. Pokud by uvedenou možnost využil, získal by lepší představu o podkladových materiálech založených ve správním spise.
41. Žalobce rozporoval nedostatečnost posouzení možnosti jeho vycestování do země původu z toho důvodu, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, protože zde probíhá ozbrojený konflikt. Přitom správní orgán posoudil možnost jeho vycestování do domovské vlasti v rozporu s aktuálním stavem věci, neboť z oficiálních stránek MZV ČR vyplývají instrukce pro případ cestování na Ukrajinu, a to takové, že se důrazně doporučuje občanům ČR necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k nepravdivým ozbrojeným střetům (další citace argumentace žalobce z webových stránek MZV ČR viz článek II. tohoto rozsudku).
42. Lze přisvědčit žalobci v tom, že pokud by mu vrácením do země původu hrozila vážná újma (reálné nebezpečí újmy), nelze pak jeho vycestování uskutečnit. Žádné takové

skutečnosti však v posuzované věci nebyly zjištěny ani prokázány. Před vycestováním žalobce žil v zemi původu v Poltavské oblasti, ve středovýchodní části Ukrajiny, která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, kde dosud žádný ozbrojený konflikt či střety mezi vládními vojsky a separatisty neprobíhal (v době vydání napadeného rozhodnutí, ani na jaře roku 2018). Zmíněná oblast je z hlediska bezpečnosti uspokojivá a nepředstavuje překážku vycestování žalobce. Uvedené bylo zkoumáno i v rámci žádosti žalobce o udělení některé z forem mezinárodní ochrany, tato mu však počátkem roku 2018 nebyla udělena.

43. Žalobce namítal, že se nemůže vrátit do vlasti, neboť má obavu z probíhajícího ozbrojeného konfliktu, přičemž není zřejmé, z čeho správní orgány vycházely, když dovodily, že mu nehrozí žádné nebezpečí. Podanou námitku žalobce uplatňoval již v odvolání a žalovaný se s námitkou řádně vypořádal v rozhodnutí o odvolání. Obavy žalobce je třeba rozptýlit, když ve věci byla vydávána celkem dvě Závazná stanoviska v rozmezí několika měsíců, která se řádně zabývala situací na Ukrajině a možnostmi vycestování žalobce do země původu. Prvostupňový správní orgán si nejprve vyžádal Závazné stanovisko MV ČR k možnosti vycestování žalobce ze dne 9. 10. 2017, které podrobně hodnotilo, zda u žalobce existuje důvod, který by bránil jeho vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Žádný takový důvod ve věci shledán nebyl. Žalobce měl možnost se seznámit s vydaným Závazným stanoviskem, avšak této možnosti nevyužil. Následně bylo vydáno dne 3. 11. 2017 prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalobce napadl odvoláním, v němž rozporoval rovněž obsah Závazného stanoviska k možnosti jeho vycestování ze dne 9. 10. 2017. Vzhledem k tomu bylo u příslušného orgánu Ministerstva vnitra vyžádáno potvrzení nebo změna původního Závazného stanoviska. Ministr vnitra přezkoumal k žádosti žalovaného napadené Závazné stanovisko a následně jej Závazným stanoviskem ze dne 18. 1. 2018 potvrdil. Mezitím byla rovněž vyřizována žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o kterou požádal dne 2. 10. 2017 v Příjímacím středisku cizinců v Zastávce. Tato jeho žádost však byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018, které nabylo právní moci dne 31. 1. 2018.
44. Rovněž z posledně vydaného Závazného stanoviska ze dne 18. 1. 2018 vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. K tomu bylo mj. uvedeno, že žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by mu mohlo hrozit ze strany státních orgánů nebezpečí v zemi původu. Ve věci se nepodařilo prokázat žádné překážky, které by bránily vycestování žalobce z ČR, přitom žalobce netvrdil ani žádné konkrétní informace, které by činily vydané Závazné stanovisko nezákonným nebo nesprávným. Závazné stanovisko se rovněž vypořádalo s obavami žalobce z toho, že by mohl být zařazen do armády anebo by mohl být postižen za to, že nenastoupil vojenskou službu. Branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě nemůže být považováno za pronásledování nebo perzekuci. Případný výkon vojenské služby u žalobce by nebyl uplatňován diskriminačně. Trest za nenastoupení nebo vyhýbání se vojenské službě není důvodem nemožnosti vycestování, neboť branná povinnost se týká všech branců schopných vykonávat vojenskou službu,

přičemž postihy takových osob jsou upraveny zákonem, který platí na celém území Ukrajiny a pro všechny její občany.

45. Tvrzení žalobce o možném nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života bylo podrobně zkoumáno již v původním Závazném stanovisku ze dne 9. 10. 2017. To bylo konstatováno i v později vydaném Závazném stanovisku ze dne 18. 1. 2018. Podstatné ve věci bylo mj. to, že vztahové či rodinné vazby si na území ČR začal žalobce budovat v době, kdy v ČR pobýval vědomě nelegálně a musel počítat s tím, že jeho pobyt v ČR může být kdykoliv ukončen. Budovaný společný život s přítelkyní a jejím synem (v řízení nebylo prokázáno, že žalobce je otcem nezletilého syna své družky) nemohl být důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Navíc všichni tři jsou státními příslušníky Ukrajiny, žádný z nich nemá na území ČR upraven legální pobyt, přitom společný život mohou realizovat v zemi původu nebo v zemi jiné, kde budou mít vyřízen legální pobyt.
46. Pokud žalobce zmiňoval instrukce MZV ČR k cestování na Ukrajinu, z nichž dovozoval své obavy z ozbrojeného konfliktu, pak k tomu krajský soud uvádí, že se jedná o oblasti zcela odlišné, než je oblast, v níž před svým odchodem žil žalobce (Poltavská oblast). Z webových stránek MZV ČR vyplývá, že se občanům ČR nedoporučuje cestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde dochází k nepravdivým ozbrojeným střetům. Rovněž se zakazuje vstupovat či opouštět území, jež nejsou pod kontrolou ukrajinských orgánů. Tento zákaz se rovněž nevztahuje na Poltavskou oblast, v níž dříve žalobce žil. Občanům ČR se dále nedoporučuje cestovat na poloostrov Krym, kam ukrajinská strana povoluje průjezd cizincům pouze přes kontrolní stanoviště na základě speciálního povolení. Ani tento zákaz se nevztahuje k oblasti, v níž žalobce původně žil. Žalobce dále zmínil, že MZV ČR vyzývá občany ČR k obezřetnosti při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mikolajivské a Oděské oblasti. Nutno k tomu znovu připomenout, že jde o oblasti zcela odlišné, než je oblast, v níž žalobce naposledy žil a dále je třeba poukázat i na to, že jde o výzvy vůči občanům ČR, kteří nemají znalosti o místních poměrech a většinou neovládají ani ukrajinský jazyk. V tomto ohledu budou občané ČR zranitelnější, než státní příslušníci Ukrajiny, kteří místní poměry dobře znají. Závěrem je třeba uvést, že závazná stanoviska podrobně zkoumala možnosti vycestování žalobce a rovněž případné dopady do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nezjistila žádné reálné ohrožení vážnou újmou ani dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Není pravdivé tvrzení žalobce, že není zřejmé, z jakých podkladů správní orgány přitom vycházely. Žalobce byl vyrozuměn dopisem ze dne 22. 1. 2018 o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, včetně závazných stanovisek MV ČR, avšak tohoto oprávnění žalobce nevyužil.
47. Správní orgány postupovaly v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, kterými je ČR vázána. Uložení správního vyhoštění žalobci, který vědomě dlouhodobě porušuje právní předpisy (bez potřebných dokladů přicestuje a na území ČR pobývá), je v souladu s veřejným zájmem, a to především na dodržování právních předpisů. Koresponduje rovněž s nutnou kontrolou přistěhovalců, potírání

nelegální migrace a zabránění cizincům v pokračování v zákonem zakázaném jednání. Jelikož žalobce při svém pobytu na území ČR žádných práv v dobré víře nenabyl, nebylo do nich správními orgány ani protiprávně zasazeno. Postup správních orgánů v dané věci se jeví nediskriminačním a zcela souladným s postupem v jiných obdobných kauzách.

48. Rozhodnutí žalovaného obsahuje veškeré náležitosti v souladu s požadavky správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné a odpovídá požadavkům na vysvětlení o postupu správních orgánů. Ve věci byl řádně popsán skutkový stav, včetně způsobu a zdrojů těchto zjištění, které pak byly důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Řádně byly rovněž aplikovány právní předpisy. Obě správní rozhodnutí ve věci vydaná jsou zcela přezkoumatelná a v souladu se zákonem. Žalobce ve správním řízení nevznnesl žádné námitky, které by nebyly žalovaným řádně vypořádány. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebyla zjištěna žádná pochybení, která by měla za následek nesprávnost vydaného rozhodnutí nebo jeho rozpor s právními předpisy.

V. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.

r.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.